

za bodočega proučevalca našega življenja vsebuje! To ve ceniti samo tisti, ki lista ure in ure po arhivih, da bi ujel le drobec nekdanjega življenja naših prednikov. Marsikomu je bil tudi kašipot k razumevanju igralnih del in poznavanju avtorjev. Obenem pa je seznanjal z znamenitimi rojaki in problemi, ki jih bo v glavnem treba še rešiti. Dejal bi, da je bila edina njegova napaka, ker ni bil mesečnik, ki bi obravnaval vse loške probleme, spremljal naše splošno politično in kulturno življenje ter zblíževal rojake.

Mislím, da bomo kmalu dobili novi dom, kjer bodo odpadla vsa tehnična vprašanja, kjer bomo lahko zaigrali brez utesnitve, toda — kako, če ne bomo pripravljeni in če bomo brez publike. Zato pa pljunimo v roke in zgrabimo za delo brez vsakršnih predsodkov. Oklenimo se idealizma (prav sedaj ga je treba včasih iskati z lučjo!), saj brez njega ni uspeha.

Janko Krek

NEKAJ PROBLEMATIKE ŠKOFJELOŠKIH ŠTUDENTOV

Kmalu bo poteklo leto, odkar je bilo sproženo vprašanje življenja in dela študentov v domačem kraju, pa smo kljub prizadevanju nekaterih na istem, kot smo bili v začetku ali pa še na slabšem. Pred nami pa so problemi, da bo treba močne roke, ki bi zaorala začetno brazdo.

Če se spomnimo življenja študentov pred vojno, ki je bilo še mnogo težje, kot je današnje, bomo vendarle kljub temu lahko ugotovili njihovo mnogo večjo aktivnost v prid rojstnemu kraju. Že v gimnazijskih letih so začeli spoznavati naloge, ki so jih pozneje kot visokošolci znanstveno, strokovno in družbenoorganizacijsko obdelovali. Dom jim je dajal gradivo za njihovo vsestransko delovanje. Zakaj tudi ne, saj so mu bili najbližji in so ga najbolje poznali ter razumeli njegove težnje. Vzemimo samo primer dr. Blaznika, prof. Planino, Žigona in druge iz mlajših generacij. Že v gimnazijskih letih so kopali po raznih krajih v loški okolici in brskali za njeno preteklostjo, toda šele v zadnjem času je bilo njihovo mladostno delo kronano z uspehom. Študenti so pozivljali družbeno življenje kot organizatorji, z uspehom so režirali kvalitetna dela, igrali, predavali, se udeleževali v športu in telovadbi itd. In prav ti, ki so že v mladosti globoko zaorali, so danes na odgovornih mestih našega javnega, znanstvenega, gospodarskega in političnega življenja, da smo kot rojaki nanje lahko ponosni. Toda njihovo delo bo treba nadaljevati in izpopolnjevati. To pa je naloga sedanjih študentske mladine. — Ali smo nanjo pripravljeni? Ali so naša najlepša leta izpopolnjena z delom, s požrtvovalnim in nesebičnim delom, kajti le ono bo lahko vrednotilo naše življenje?

Precej več nas je študentov, kot jih je bilo pred vojno in vendar nas Loka premalo občuti. In naš cilj, idelali in izpopolnitev življenja, vsaj kakor kaže: lagodno (vsaj po možnosti) življenje in zasluženi pokoj. Naša cena: vse za denar, ničesar zastonj. — Nekaj pa bi vseeno, čeprav z žrtvijo in samoodpovedovanjem svojemu domačemu kraju študentje vendarle morali dati, če že ne iz idealizma, pa vsaj iz hvalečnosti do onih, ki so nam omogočili delo na univerzi. Res je takšno delovanje včasih sila nehvaležno, vendar pa bi ob poštenih namenih slej ko prej obrodilo sadove.

Samo delo bi tudi zblížalo študente med sabo, kajti razbitost je ena najbolj bolečih točk pri delu na univerzi. Vsak skriva svoje znanje in vire znanja zase, namesto da bi jih delil s kolegi. Prav tako pa je vsak študent tudi doma republika zase.

Zakaj ne bi tudi mi študenti živeli v skupnosti? Laže bi stopali skozi življenje ter bi tudi lahko dosegli več pomoči pri študiju. Oživiti bo treba Akademski klub, ki sedaj spi delno po naši, delno pa tudi po krivdi drugih. Prihodnje leto bomo dobil prve osmošolce. Kdo jim bo pomagal in jim dal prve napotke. — Akademski klub gotovo najlaže. Saj drži, da marsikdo izgubi leto študija predno se znajde v še vedno birokratskem univerzitetnem labirintu. Kdo jih bo spoznal s študijskim življenjem v Ljubljani, če ne kolegi, rojaki, ki ga žive?

Študenti bomo nekoč gotovo visoko kvalificiran kader na odgovornih položajih, kjer se bo lenoba bridko maščevala: življenje bo steklo mimo nas. Zato naj ne bo nikomur žal, če stopi vanj, čeprav ga ima sedaj kak visok leteči fičfirič za norca. Vendar mrtvilo v študentskem življenju nismo krivi le sami, ampak tudi vsi oni, ki gledajo na nas in naše delo omalovažujoče, ki jih zaboli vsaka novost prinesena iz večjega mesta, namesto, da bi stopili k nam in nam z uvidenostjo in popustljivostjo za napake pomagali in nam dajali napotke. Tako bi bilo naše delo zares uspešno, nam in skupnosti v korist.

Janko Krek